

ת"פ 22579/10/14 - מדינת ישראל נגד גריגורי קלימוב (עציר) - הובא, פבל אליקין - בעצמו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 22579-10-14 מדינת ישראל נ' קלימוב(עציר)

ואח'

כבוד השופטת דנה מרשק מרום בפני

מדינת ישראל באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד דן בעניין:

כהן

המאשימה

נגד

1. גריגורי קלימוב (עציר) - הובא וע"י עו"ד

סיימון

2. פבל אליקין - בעצמו וע"י עו"ד מסטרמן

הנאשמים

גזר - דין

כתב-האישום

1. הנאשמים הודו בעובדות כתב-האישום לאחר שנשמעה עדותו של המתלון, והורשעו בביצוע עבירות של **שוד מזוין בחבורה** לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 [להלן: "חוק העונשין"] **וחבלה ופציעה בנסיבות מחמירות** לפי סעיפים 334 + 335(א)(1-2) לחוק העונשין.

2. כתב-האישום מתאר אירוע אלימות, במהלכו נפגע גריגורי פלוטקין, יליד 1954 (להלן: "המתלון"), שהיה דר-רחוב ושהה במרתף באזור התעשייה החדש בראשון לציון (להלן: "המרתף") בסמוך למתחם "חצי חינם".

בין המתלון לנאשמים היתה היכרות מוקדמת, וביום 12.10.14, לאחר השעה 2:00, הגיעו הנאשמים למרתף. נאשם 1 ניגש אל המתלון ודרש ממנו וודקה וכסף. המתלון השיב שאין לו וודקה וכסף, אז ניגש אליו נאשם 2 ודרש גם הוא וודקה וכסף.

בה בעת, חיפש נאשם 1 במרתף אחר פריטים השייכים למתלון, הרים מזרון עליו ישן המתלון ונטל מתחתיו טלפון סלולארי השייך למתלון. מיד לאחר מכן שלף נאשם 1 סכין מטבח מכיס מכנסיו ודקר את המתלון בכתפו השמאלית. המתלון נפל לרצפה והנאשמים בעטו בגופו וברגליו.

על רקע חששו מהנאשמים, המתלון מסר פקט סיגריות שהיה ברשותו לנאשם 1 ומסר בקבוק וודקה לנאשם 2.

הנאשמים לא הסתפקו בפריטים שמסר לידיהם המתלון, ומיד לאחר מכן נטל נאשם 2 מהמרתף קרש

עמוד 1

באורך של 1.2 מ' והכה באמצעותו בברכיו של המתלון מספר פעמים.

בד בבד, נטל נאשם 1 חוט עבה שהיה במרתף ואיים על המתלון שיתלה אותו באמצעותו אם לא יביא לנאשמים כסף. המתלון הסביר, כי אין ברשותו כסף, ועל כן נטל נאשם 2 את הסכין מידי נאשם 1 ודקר את המתלון מתחת לחזה הימני.

המתלון, אשר חשש מן הנאשמים ומעוניין היה לרצותם, אמר לנאשמים כי יש ברשותו כסף אשר מוחבא בקרבת מקום, והוביל את הנאשמים מחוץ למרתף אל עבר החנייה במתחם "חצי חנינם". בהגיעם אל המקום צעק המתלון: "הצילו, רוצחים אותי". שומר שהיה בקרבת מקום שמע את צעקותיו והזעיק את המשטרה. נאשם 1 הוסיף והכה באגרופו בחזה ובפניו של המתלון, אך בראותו את השומר המתקרב ברח עם נאשם 2 מהמקום.

כתוצאה מהדקירות נגרמו למתלון פצע דקירה באורך 2 ס"מ בכתף שמאל ופצע דקירה באורך 1 ס"מ מתחת לחזה הימני.

תסקירי שירות המבחן

נאשם 1

3. בעניינו של נאשם 1, השווה עד היום במעצר, התקבלו ארבעה תסקירים. עיון בתסקירים מעלה, כי עסקין באדם בן 46 שנים, יליד רוסיה, אשר עלה ארצה בשנת 1994, בוגר 12 שנות לימוד בארץ מוצאו, שירת בצבא הרוסי ונשוי בשנית ללא ילדים (לאזרחית אוקראינית המתגוררת בחו"ל, עימה ניתק קשר לפני זמן לא רב). בשנים האחרונות עבד כטכנאי חשמל במפעל. לדבריו, ניהל אורח חיים שולי, עברייני והתמכרותי לאלכוהול ולסמים עוד בארץ מוצאו, כשהחל לצרוך אלכוהול בגיל 13. במהלך השנים, התקשה לתפקד באופן יציב בעבודה בשל התמכרותו לאלכוהול.

במהלך מאסר בשנת 2002 החל להשתמש בהרואין. בהמשך, השתלב בשנים 2006-2007 בהליך גמילה בכלא חרמון ועמד בכללי הטיפול. עם שחרורו מהמאסר שב לצרוך אלכוהול בקביעות.

שירות המבחן ציין, כי מתיאוריו של הנאשם את התנהלותו, עלה קושי בולט בניהול מערכות יחסים יציבות ומשמעותיות ברמה הזוגית, החברתית והמשפחתית, תוך חווית בדידות, ריקנות וחוסר סיפוק, שעומדים בפער ליכולותיו התעסוקתיות.

עיקר קשריו החברתיים בשנים האחרונות היו בהקשר לצריכת אלכוהול משותפת, בין היתר עם דרי-רחוב - כדוגמת חברו, הנאשם 2.

בהתייחסותו לעבירות בתיק דנן, הכיר נאשם 1 בהתנהלותו הבעייתית, אותה הסביר על רקע קשריו

השוליים והיותו בגילופין. תיאר היכרות קודמת שטחית עם המתלונן, וביטא חרטה ובושה בגין הפגיעה בו. מסר, כי בהשפעת האלכוהול, מצבו הרגשי מתערער ואז נוהג לפעול באלימות קיצונית כלפי סובביו. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם ער לתפקודו הבעייתי ובחירותיו.

כגורם סיכון בולטת נטייתו של הנאשם לפתרון בעיות עברייני ואלים ותלות באלכוהול. בתחילת ההליך הנוכחי, ההערכה היתה, כי נאשם 1 בעל סף תסכול נמוך, בעל קווי אישיות ודפוסים התמכרותיים, כאשר האלכוהול מעלה את רמת תוקפנותו ומגביר את הסיכון להתנהלות אלימה וחסרת שליטה. כפועל יוצא, רמת הסיכון של הנאשם להישנות עבירות אלימות הוערכה כגבוהה, כאשר רמת הסיכון אינה מאפשרת להמליץ על שיקום בקהילה טיפולית מחוץ לכלא.

עם זאת דווח, כי הנאשם החל בטיפול בכלא במסגרת תוכנית "תל"מ" לגמילה מסמים, תוכנית אשר יהיה בה כדי לסייע בבניית תכנית שיקומית לקראת שחרורו, העשויה לצמצם במידה מסוימת מהסיכון במצבו.

לאור הימשכות ההליך (בעיקר בשל טעמים הקשורים בנאשם 2), הוגשו תסקירי מבחן נוספים, מהם עולה כי הנאשם התקדם במהלך הטיפול וגילה כנות, אותנטיות ותובנות אודות מצבו המורכב. לצד זאת, דווח על קשיים לשמור לאורך זמן על כללי המסגרת, כשהוא פעל בתוקפנות מילולית כלפי סובביו והושעה זמנית מהטיפול בתוכנית.

התסקיר המקיף האחרון הוגש על-ידי שירות המבחן בחודש מרץ 2016, לאחר שהנאשם הוחזר לטיפול בסביבות חודש דצמבר 2015. בתסקיר זה עולים המסרים שהעביר הנאשם בדבר הטיפול המשמעותי עבורו, כשהוא שיתף ברצונו להמשיך בהליך השיקומי לאורך זמן, גם במידה וישפט למאסר ממושך. בשיחה עם רכזת פרויקט "תל"מ" נמסר, כי להתרשמותה, הנאשם מבין כיום את הצורך בטיפול כתנאי הכרחי בהמשך חייו. בניגוד לניסיון הטיפולי שעבר בעבר בכלא חרמון, בטיפול הנוכחי ביצע הנאשם שינוי ממשי בדפוסי מחשבתו והתנהגותו. להערכתה, כוונתו של הנאשם לעבור תהליך שיקומי ולהפסיק מעורבותו בפלילים הינה כנה, כאשר הדרך הטיפולית שעליו לעבור עוד ארוכה. היא אף הציעה לשקול הפניית הנאשם לקהילה טיפולית כתכנית המשך, אולם ציינה כי במידה וישפט למאסר ממושך, ניתן יהיה לבדוק התאמתו לתכניות השיקום הקיימות בשב"ס.

בשל חומרת העבירות והסיכון הנשקף ממצבו, התרשמות שירות המבחן הינה שיש במסגרת מעצרו הממושך כדי להגביר את המוטיבציה לשינוי ושיקום, תוך הצבת גבולות ברורים וסמכותיים להתנהגותו. שירות המבחן חזר והמליץ להטיל על הנאשם עונש מאסר, במסגרתו ייבחנו האפשרויות השיקומיות במסגרת שב"ס.

הוגש תסקיר משלים ביום 24.7.16, המכיל בעיקר עדכון מרכזת פרויקט "תל"מ" ולפיו הנאשם ממשיך

להשתתף בשיחות פרטניות וקבוצתיות, מגלה מסירות כלפי התהליך וממשיך לעבוד ולבחון לעומק את דפוסי ההתמכרותיים ודפוסי התקשורת הבינאישיים שלו אשר מקשים עליו ביצירת קשרים חברתיים. צוין, כי לאחרונה קיבל תפקיד הכולל ארגון חדר הפגישות במועדון ה-N.A. ובחירת הדוברים בפגישות הקבוצתיות בכל ערב, כאשר תפקיד זה דורש אחריות רבה ומאפשר לו לתרגל מיומנויות לתקשורת מקדמת אשר רכש בטיפול.

המטפלת הביעה דאגה שעם שחרורו העיתידי מבית הסוהר, יוותר נאשם 1 ללא רשת תמיכה חברתית, ללא קורת גג, תעסוקה וכלים להתמודדות מקדמת עם החזרה לחיים בקהילה, מאחר והינו חסר כל תמיכה משפחתית וחברתית. ללא מערכות תמיכה, קיים סיכוי כי מצבו יתדרדר בשנית. הציעה שוב, כי לקראת סיום ריצוי תקופת המאסר שתושט עליו, ניתן יהיה להפנותו לקהילה טיפולית בסיוע הרשות לשיקום האסיר, כאשר לצורך תיאום ובניית תוכנית מעין זו, יש צורך ביתרת מאסר של 3 חודשים. לחילופין, עלתה הצעה מצידה, כי שירות המבחן יבחן את השתלבותו של נאשם 1 בעיתוי זה בקהילה טיפולית, במסגרת דחיית גזר דינו ב- 3 חודשים, כשהשירות עצמו לא מסר עמדה בענין זה.

נאשם 2

4. בעניינו של נאשם 2 התקבלו ארבעה תסקירים, כאשר מהתסקיר הראשון שהוגש ביום 6.9.15 למדתי, כי הנאשם, בן 47, שוהה מיום 24.8.15 בבית החולים קרית שלמה במרכז "צעדים", תחת מכסת דרי-רחוב כחלופת מעצר.

עסקינן במי שטרם מעצרו היה דר-רחוב במשך 16 שנים, יליד מולדובה, פרוד מאשתו מזה 17 שנים וללא ילדים. הנאשם סיים 16 שנות לימוד בארץ מוצאו, עם התמחות בתחום הטכני, שירת בצבא הרוסי, נישא בגיל 23 וכעבור שנתיים עלה לישראל. בשנת 1998 חלה בשחפת, היה מאושפז במשך חצי שנה, כשללאחר מכן עמד בפני התמודדויות פיזיות ונפשיות מורכבות, שהובילו לפירוק הקשר הזוגי, אובדן מקור הפרנסה והתדרדרותו עד להיותו דר-רחוב.

את חייו כדר-רחוב תיאר כמאבק הישרדות יומי, כשנדרש לספק לעצמו מזון ולהתגונן מפני דרי-רחוב אחרים. עוד דיווח, כי אינו מצוי בקשר עם בני משפחתו (מלבד קשר טלפוני), המצויים כל אחד מהם בארץ שונה. מסר, כי השתמש באופן אינטנסיבי ויומי באלכוהול מסוגים שונים, כאשר ההתרשמות היתה שמדובר בהתמכרות כרונית ועמוקה, וכי הנאשם מודע לצורך בטיפול אינטנסיבי.

באשר לעבירות מסר התייחסות ראשונית במסגרת הכנת תסקיר המעצר ותיאר סכסוך קודם עם המתלונן על רקע חובות וצריכת אלכוהול משותפת. שלל התנהגות אלימה מצדו. הדגיש, כי אינו מאופיין בהתנהגות אלימה ונמנע לאורך השנים מפגיעה בזולת.

לאור מכלול נתוניו של הנאשם, התרשם שירות המבחן מאדם הנעדר כל גורם תמיכה בישראל, כשברקע תלות כרונית באלכוהול, והאירוע בו הורשע, הינו חריג וקיצוני בחייו.

הנאשם נקלט במרכז "צעדים" כחלופת מעצר ביום 28.4.15, כשתואר כי מראשית הקליטה כי הוא מקבל את סמכות הצוות, הינו בעל יחסי אנוש טובים, השתלב בפעילות תעסוקתית ומשתף פעולה באופן מלא מבחינה טיפולית. עלתה התרשמות של מי שחוזה טראומות רבות בחייו, לצריכת האלכוהול היה תפקיד חשוב בהדחקתן, ולראשונה מגיע הוא למסגרת טיפולית, עימה הוא משתף פעולה באופן מלא.

תסקיר מחודש דצמבר 2015 העלה, כי במהלך 7 החודשים של שהייה בקהילה, הנאשם ממשיך לשתף פעולה עם טיפול קבוצתי ופרטני ומבצע תפקיד של ראש צוות במסירות ומתוך מחויבות. הערכת הגורמים המטפלים היתה, כי הוא מצוי בעיצומו של תהליך, כשנראה כי חי שנים רבות ברחוב, בבדידות ומבלי שאף אחד דואג לו, ולכן הצורך באלכוהול היה כה גדול. כבר בשלב זה המליץ שירות המבחן לאמץ את האפיק השיקומי באמצעות הטלת מאסר על תנאי וצו מבחן, נוכח נזקקותו הגבוהה ושיתוף הפעולה של הנאשם בטיפול לעומת הסיכון בקטיעתו שעלול להביא להעלאת רמת הסיכון שבו.

בתסקיר המקיף האחרון מיום 6.3.16, אשר נערך לאחר שהייתו של הנאשם במרכז "צעדים" כ - 10 חודשים, מתוארת ההתקדמות וההתייצבות של הנאשם בתהליך הטיפולי החיובי, והצורך לבנות עבורו תוכנית טיפול המשכית בהוסטל בהיותו נטול גורמי תמיכה. הנאשם תיאר בפני קצינת המבחן את תהליך השינוי המשמעותי שעבר והביע רצון להשתלב בתכנית המשך במסגרת הוסטל, בתעסוקה לצד המשך טיפול.

שירות המבחן מפרט בתסקיר זה את כל גורמי הסיכון - לרבות מאפייני העבירה והפגיעה הפיזית במתלונן, כשההערכה העולה ממאפייני העבירה היא לקיומו של סיכון בינוני להישנות ביצוע עבירות אלימות. יחד עם זאת צוין, כי גורם הסיכון המשמעותי הנו התמכרותו האינטנסיבית רבת השנים לאלכוהול, ואין התרשמות מקיומם של דפוסים התנהגותיים אלימים מושרשים. להערכת שירות המבחן, המשך שילובו במסגרת טיפולית בתחום האלכוהול, ניהול אורח חיים יציב, ושיתוף הפעולה שלו בטיפול, יש בהם כדי להפחית סיכון להישנות התנהגות אלימה, כאשר אין התרשמות מנזקקות לטיפול ממוקד בתחום האלימות.

שירות המבחן חזר וציין, כי הוא ער לחומרת העבירות ולעמדת התביעה למאסר בפועל. יחד עם זאת, להערכתם, בהיעדר גורמי תמיכה, קטיעת התהליך הטיפולי ושליחת הנאשם למאסר עלולים לחשוף אותו למצבי סיכון ולהביא לרגרסיה במצבו.

על כן, חזר שירות המבחן על המלצתו לאמץ את ההליך השיקומי, ובנוסף להטיל עונש חינוכי של של"צ.

החלטתי לדחות שוב את הדיון על-מנת לעקוב אחר מצבו של הנאשם, ובמקביל נשלח הוא לממונה על עבודות שירות. בתסקיר האחרון מיום 19.6.16 הוברר, כי הנאשם שולב בהוסטל בבאר-שבע במחצית חודש אפריל 2016, עבר שלבי התאקלמות בהצלחה, משתף פעולה באופן מלא ומגלה מוטיבציה ורצון לשינוי בחיים. נבנתה עבורו תוכנית טיפול אישית אשר כוללת מיצוי זכויות, טיפול פרטני

וקבוצתי, שילוב בתוכנית התנדבות, טיפול במצב בריאותי, ואפשרות לרצות עבודות שירות בהתאם להחלטת בית-המשפט.

מנהלת ההוסטל עדכנה, כי לאחרונה אובחן נאשם 2 כסובל מגידול שפיר, הוא עובר סדרת בדיקות וממתין לניתוח. לאור מציאות זו, חזר שירות המבחן על המלצתו, לרבות להטלת של"צ לאור הספק באשר להתאמתו של הנאשם לבצע עבודות שירות על רקע מצבו הבריאותי.

5. יצוין, כי לאחר מספר דחיות, התקבלה חוות-דעת של הממונה על עבודות השירות (מיום 22.9.16) ולפיה, הנאשם כשיר (במגבלות) לריצוי עבודות שירות.

ראיות לעונש

ראיות מטעם התביעה

6. הוגש גיליון רישום פלילי (ת/1) של נאשם 1 ממנו עולה, שלחובתו שלוש הרשעות קודמות.
- הנאשם הורשע בשנת 2003 בבית-המשפט המחוזי בעבירות של שוד מזוין ופציעה, והושת עליו עונש מאסר בפועל בן 6 שנים.
- בשנת 2005 הורשע בבית-המשפט השלום בעבירה של בריחה ממשמורת חוקית ונידון לעונש של חודשיים מאסר בפועל.
- בשנת 2015 הורשע בבית-משפט השלום בעבירה של גניבה והוטל עליו עונש מותנה.
7. הוגשו בנוסף צילומי המתלון המתעדים אותו ואת פציעותיו לאחר האירוע (ת/2).

ראיות מטעם ההגנה

8. הוגש גיליון סיכום האשפוז של המתלון (נ/1) ממנו עולה, כי המתלון שוחרר מבית-החולים מספר שעות לאחר שאושפז.

טיעוני הצדדים

9. ב"כ המאשימה הרחיבה באשר לערכים החברתיים שנפגעו, כאשר המדובר בפגיעה בעוצמה גבוהה, דווקא על רקע העובדה שמדובר בפגיעה ברכוש ובגוף של דר-רחוב. באשר לנסיבות ביצוע העבירות

טענה, כי ניתן ללמוד מהם כי קדם תכנון למעשה, כאשר הנאשמים חברו בצוותא לפגוע במתלון. תיארה את האלימות הקשה והמתמשכת של הנאשמים, אשר ניצלו לרעה את יחסיהם עם המתלון. חרף העובדה שהנאשמים קיבלו את מבוקשם, הם לא הירפו מהמתלון, והאירוע הסתיים אך בשל תושייתו של המתלון שהצליח למשוך את השניים מחוץ למרתף ולהזעיק עזרה.

ב"כ המאשימה עתרה למתחם ענישה שנע בין 6 ל- 9 שנות מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי ופיצוי.

ב"כ הפרקליטות הזכירה, כי הנאשמים הודו רק לאחר עדות המתלון, כאשר ההליכים נמשכים מאז לצורך קבלת תסקירי שירות המבחן. התייחסה היא לאמור בתסקירים בעניינו של כל אחד מהנאשמים: לגבי נאשם 1 הפנתה לרמת הסיכון הגבוהה בעניינו ולצורך בהרתעה; כאשר לנאשם 2 טענה, כי המלצת שירות המבחן אינה מצויה בהלימה לחומרת העבירות ונסיבות ביצוע העבירות, וכן כי אין מקום לסטות ממתחם הענישה נוכח שיקולי שיקום מאחר ותהליך השיקום לא הושלם, וקיים ספק לגבי סיכויי שיקומו.

10. ב"כ נאשם 1 הדגיש, כי הרשעתו החמורה של הנאשם בעבירת שוד היא ישנה, לפני 13 שנים, והרשעתו האחרונה היא מינורית.

באשר לנסיבות ביצוע העבירות תיאר, כי הנאשמים היו כה שיכורים עד כדי כך שלא ניתן היה לחקור אותם, והם לא זכרו דבר. לכן, היה גם צורך להתחיל בשמיעת ראיות, שכן הנאשמים לא זכרו דבר, ולאחר ששמעו את עדות המתלון לקחו אחריות מיידית על מעשיהם. אין המדובר באירוע מתוכנן - אלא ההפך הוא הנכון, כאשר מדובר באירוע שהתרחש על רקע נסיבות החיים הטראגיות של הנאשמים והמתלון. הסניגור היפנה לנזק המינורי שנגרם למתלון ולכך ששוחרר מבית-החולים כעבור מספר שעות, וכן לשווי הנמוך של רכוש השוד.

חרף העובדה שנאשם 1 עצור, ביקש הוא לשכנע כי התסקירים בעניינו הם חיוביים ואופטימיים, כאשר כיום הנאשם לוקח אחריות ומפנים את מצבו.

הסניגור עתר להסתפק בתקופת המעצר ולכל היותר להשית עליו מספר חודשים נוספים שיאפשרו לו לסיים את פרויקט תל"מ, ולאפשר לו להשתחרר להוסטל ולא "להיזרק לרחוב". כן ביקש להימנע מהטלת פיצוי למתלון, ולחילופין לאפשר תשלום פיצוי לאחר שישוחרר ממאסר.

11. ב"כ נאשם 2 ביקש לשכנע, כי עניינו של הנאשם 1 בא בגדר אותם מקרים חריגים המוזכרים בפסיקה, המחייב אימוץ האפיק השיקומי באופן מלא.

באשר לנסיבות ביצוע העבירות היפנה לדו"חות השוטרים המעידים על רמת השכרות הגבוהה בה היו נתונים הנאשמים. עוד הדגיש, כי הנאשמים לא הגיעו לזירה מצוידים בנשק קר, וכאמור הנזק שנגרם למתלון היה מינורי.

הסניגור הרחיב באשר לאמור בתסקירים, מהם עולה האמפתיה של הנאשם כלפי המתלון, כשהביע

צער על הנזק שגרם לו. הדגיש במיוחד את עובדת היותו של הנאשם נטול גורמי תמיכה, ערירי, דר-רחוב במשך שנים רבות, אשר מעולם לא הסתבך בפלילים. הזכיר, כי בית-המשפט העליון הוא שנתן את ברכת הדרך ואישר את השתלבותו של הנאשם בקהילה הטיפולית. מרגע שפגש בגורמי הטיפול, מתמיד הוא ברצון לחיות חיים של כבוד, תוך שמירה על ניקיון מאלכוהול וקבלת ערכים וכלים לחיים אמיתיים ושלמים. הסכים הוא, שתהליך השיקום עדיין בעיצומו, ומכאן הצורך בהטלת צו מבחן - אך אין בכך לבסס את טענת הפרקליטות כי לא קיימים סיכויי שיקום.

בדיון המשלים עדכן הסניגור בדבר מצבו הרפואי של הנאשם, שעבר ניתוח והוצא גוש גדול מצווארו.

על רקע הנסיבות החריגות, ביקש הסניגור לשכנע כי לאור העדר עבר פלילי, גיל הנאשם ונסיבותיו, ניתן לקבוע כי הרף התחתון של המתחם הענישה יעמוד על 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, ולהטיל עליו בנוסף צו מבחן על-מנת לאפשר לו המשך התהליך הטיפולי אשר כה מיטיב עימו. תוצאה זו צודקת היא, גם לנוכח העובדה שהנאשם שהה במעצר תקופה של כחמישה חודשים (מיום 12.10.14 - 25.3.15).

12. בדברו לבית המשפט, אמר הנאשם 1 כי חייו לא היו פשוטים, ולראשונה בחייו, מאז גיל 13, הוא נקי מאלכוהול. הוא הביע צער על המקרה ותובנה לכך שהמדובר באירוע חמור. הביע הבנה לצורך שבהמשך טיפול והרחיב באשר לתהליך המשמעותי שהוא עובר בתוכנית "תל"מ". הביע רצון להשתלב בחברה וביקש הזדמנות להמשיך את הטיפול במסגרת בה נמצא או בכל מסגרת מחוץ לכותלי הכלא.

13. נאשם 2 מסר שהוא מצטער על מה שקרה. הסביר, כי היה מכור לאלכוהול והגיע למצב בו איבד את שיקול הדעת. כעת עוזרים לו ועתידו תלוי בבית המשפט. ביקש מבית המשפט לעזור לו, כך שיוכל לחזור לחיים נורמליים.

דיון והכרעה

14. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

15. הערך החברתי המוגן עניינו פגיעה בגופו של המתלונן, ברכושו המועט, בכבודו, בתחושת הביטחון האישי שלו ושל הציבור כולו. אני מקבלת את גישת ב"כ המאשימה, כי הפגיעה היא בעוצמה גבוהה, דווקא על רקע העובדה כי עסקינן בקורבן דר-רחוב, שנסיבות חייו הקשות מחייבות מתן הגנה ראויה על-ידי מערכת אכיפת החוק ובתי-המשפט.

16. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, לפי סעיף 40(א) לחוק העונשין, איני יכולה לקבוע כי המדובר באירוע שקדם לו תכנון באופן מובהק (כאשר, בנוסף, הנאשמים לא הואשמו או הורשעו

בעבירה של קשירת קשר). אכן, ניתן ללמוד כי הנאשמים הגיע בצוותא למרתף המתלון, ומיד דרשו ממנו כסף ושתייה. הטענה בדבר תכנון אינה נובעת מהנסיבות, גם על רקע מצבם של הנאשמים, אשר היו בגילופין ואף לא זכרו את האירוע.

הנסיבה לחומרה המרכזית היא עוצמת האלימות שהפגינו שני הנאשמים, הימשכותה, והעובדה שהשניים לא בחלו מלהשתמש בנשק קר. נאשם 1 הוא ששלף סכין מטבח ודקר ראשון את המתלון בכתפו. בעוד המתלון מצוי במצב של חוסר אונים על הרצפה, המשיכו שני הנאשמים להפליא בו את מכותיהם. בשלב הבא, הנאשם 2 אחז בקרש שהיה במקום, היכה במתלון, הנאשם 1 אחז בחוט עבה והשמיע איומים קשים כלפי המתלון- ולבסוף נאשם 2 גם הוא דקר את המתלון באמצעות הסכין של נאשם 1 במקום רגיש - מתחת לחזה.

לחומרה יש לציין עוד, כי מסכת האלימות הופסקה אך ורק בשל תושייתו של המתלון, אשר הוביל את הנאשמים אל מחוץ למרתף והצליח לזעוק לעזרה. בשלב זה, המשיך הנאשם 1 להכות במתלון, ורק כאשר התקרב אליהם השומר, הנאשמים ברחו מהמקום.

פוטנציאל הנזק ממעשי הנאשמים הוא גבוה ביותר, ונראה כי אך בנס (ואולי בשל מצבם של הנאשמים עצמם) הסתיים האירוע בנזק פיסי מינורי למתלון (נ/1, ת/2).

ערך הרכוש הדל שנלקח מהמתלון אינו מהווה שיקול לקולא; ההפך הוא הנכון - בתמונה הרחבה של המקרה, אף עסקינן במובן מסוים במעין שיקול לחומרה, כאשר הנאשמים גזלו מהמתלון את המעט שהיה ברשותו, לרבות את כבודו.

17. לעניין מדיניות הענישה הראויה בנסיבות אלו, יאמר באופן כללי כי:

"... אין מחלוקת כי עבירת השוד עבירה חמורה היא. ראשית, פוגעת עבירה זו בקניינו של הקרבן. שנית, וחמור מכך, עבירת השוד פוגעת בביטחונו האישי של הקרבן. תחושת האימה וחוסר האונים בה שרוי קרבן עבירת השוד, והחשש לחייו, מותירים בו לא פעם צלקות חמורות לאורך תקופה ארוכה. מטעם זה קבע בית המשפט לא אחת כי גם מקום בו לא בוצעה אלימות פיזית בפועל, וכן מקום בו כלל לא הוצג כלי הנשק, ראוי להטיל עונשים מרתיעים על המבצעים עבירות אלו..." (ראו: ע"פ 9094/12 טספאי נגד מדינת ישראל [28.4.13], פסקה 12).

וכאשר השוד מבוצע באלימות ובאמצעות נשק קר, נאמר:

"... כבר נשפכו דיואות רבים על חומרתה של עבירת השוד, המצדיקה ככלל עונש מאסר

מאחורי סורג וברית. לא כל שכן כשהיא נעברת בצירוף נשק ("קר" במקרה דנא), ובנסיבות חמורות. בטחונם האישי של עוברי אורח הוא יעוד מרכזי של בתי המשפט, ועליהם לעמוד בו, וליתן ידם להנחלת התחושה כי היורד לבטחונם, לכבודם ולרכושם של בני אנוש אחרים, דינו **מאסר משמעותי...**" (ראו: ע"פ 5901/10 גולקו נגד מדינת ישראל [17.5.11], פסקה י"א).

18. על רקע מדיניות ענישה זו, ולצורך קביעת מתחם הענישה ההולם, עייתי בפסיקה שהגישו ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, כאשר אפרט את המרכזיים שבהם:

ע"פ 6341/14 **בן אישטי נגד מדינת ישראל** [8.7.15] (הוגש על-ידי ההגנה):

המערער הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב-אישום מתוקן בביצוע שתי עבירות של שוד בנסיבות מחמירות ושתי עבירות של קשירת קשר לפשע בכך, שקשר עם אחרים לשדוד שליחי פיצריה ולגנוב את כספם ורכושם. באירוע הראשון, עת הגיע שליח הפיצה, התנפלו עליו שלושה מאנשי החבורה, כאשר אחד מהם החזיק בחפץ הנחזה להיות אקדח ושניים החזיקו בסכינים, השלושה איימו שיירו במתלונן אם לא ימסור להם את הפאז'י, תקפו אותו בסטירות על פניו והצמידו סכין לצווארו. האירוע השני היה דומה בנסיבותיו, כאשר

השלושה התנפלו על השליח והורו לו למסור לידם את הפאז'י, איימו כי ידקרו אותו, נטלו כסף מתוך הפאז'י, תקפו אותו במכת אגרוף בראשו ונמלטו.

בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין 2 - 5 שנות מאסר לכל אירוע, והטיל על הנאשם עונש כולל של 36 חודשי מאסר בפועל.

בית-המשפט העליון דחה את ערעורו של המערער, אשר עתר להקלה בעונשו בהתבסס על חריג השיקום חרף העדר המלצה טיפולית בעניינו והטענה כי לא היה דומיננטי באירועים, וכן אישר את המתחם שנקבע על-ידי בית-המשפט המחוזי.

ע"פ 3658/14 **יליסיב נגד מדינת ישראל** [23.1.15] (הוגש על-ידי המאשימה):

המערער הורשע בביצוע שוד בנסיבות מחמירות ונדון ל- 4 שנות מאסר בפועל, כשבעברו מגוון הרשעות פליליות בעבירות אלימות, סמים, רכוש והפרת הוראה חוקית. המערער נטל סכין מטבח ארוכה וחדה, הניחה בשקית ויצא מביתו. פלונית הגיעה ברכבה למרכז קניות. המערער הבחין בה כשפתחה את דלת הרכב, התקרב אליה, שלף את הסכין ואיים שאם תצעק, יפגע בה, ודרש ממנה כסף. המתלוננת צעקה כי אין לה כסף והושיטה לו את הטלפון הנייד שלה על מנת שייחל לה. המערער שב ואיים על המתלוננת שתהיה בשקט ושיפגע בה והתרחק מהמקום. עוברי אורח דלקו אחריו ותפסו אותו. יצוין, כי בית-המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 3 ל- 6 שנות מאסר בפועל.

ערעור המערער נדחה, כשבית-המשפט העליון ציין כי אמנם לא נגרם לקרבן נזק פיסי, אך הדגיש

ופירט את הנזק הנפשי הקשה שנגרם למתלוננת.

ע"פ 7093/14 **כליבאת נגד מדינת ישראל** [4.1.15] (הוגש על-ידי ההגנה):

המערער, צעיר נעדר עבר פלילי, הורשע על יסוד הודאתו, שנמסרה לאחר שמיעת מרבית עדי התביעה, בעבירה של שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין. המערער ואחרים נסעו לחורשה, בה שהו שני המתלוננים כשהם ברכבם, חסמו אותם, המערער ושותפו יצאו מרכבם והתיישבו במושב האחורי ברכבם של המתלוננים. המערער הצמיד סכין לצווארו של המתלונן האחד, ושותפו הצמיד חפץ הנחזה לאקדח לראשו של המתלונן השני. כך, אילצו את המתלוננים לנסוע למקום אחר, שם היכו המערער והשותף את המתלוננים באמצעות בקבוקי בירה. לדרישת המערער, מסר לו אחד המתלוננים מכשיר טלפון נייד וכסף, ובאיומי סכין לקח המערער מהמתלונן השני טלפון נייד וסכום כסף. למתלונן האחד נגרמו חבלה בראש וביד, ולאחר המטומה בראש, שפשופים בבטן ובגב ופצע בברך.

בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 30 ל- 60 חודשי מאסר, והשית על המערער עונש של 3 שנות מאסר בפועל. הערעור נדחה.

ע"פ 1127/13 **גברזגני נגד מדינת ישראל** [15.1.14]: המערער, מבקש מקלט בן 21 מאריתריאה, נעדר עבר פלילי, קשר עם שניים נוספים לשדוד אדם. כשעתיים לאחר מכן פגש המערער במתלונן ברחוב והציע לו מקומות בילוי, אך המתלונן סירב להצעותיו. בעצת המערער עברו השניים האחרים לצדו השני של הכביש, שם ארבו לו שני השותפים. המערער אחז בידו של המתלונן וניסה יחד עם שותפיו לגנוב את תיקו של המתלונן, הפילו אותו הרצפה, כאשר המערער הכה את המתלונן באגרופיו. השלושה גנבו מהמתלונן ארנק ובו כסף, טלפון נייד ומכשיר טאבלט. מעשי המערער ושותפיו גרמו למתלונן לחבלות במרפקיו ולשברים בשתיים בשיניו. באותו הלילה, נתפס המערער עת השליך סכין שהחזיק בו.

בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 3 ל- 6 שנות מאסר בפועל, והשית על המערער עונש של 4 שנות מאסר בפועל.

בית המשפט העליון קיבל את ערעור המערער, התערב בקביעת מתחם הענישה וקבע כי בנסיבות האירוע ראוי שיעמוד בטווח שבין 34 ל- 46 חודשי מאסר בפועל, והעמיד את עונשו על 36 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 47457-05-14 (מחוזי נצרת) **מדינת ישראל נגד פלוני** [17.2.15] (הוגש על-ידי המאשימה): הנאשם, בן 20 בעל עבר פלילי, הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה (לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין), שוד בנסיבות מחמירות, איומים והחזקת סכין שלא כדין. במסגרת ההסדר הוסכם, כי המדינה תעתור לעונש של 6 שנות מאסר ואילו ההגנה תטען לעונש מופחת.

בין הנאשם למתלון, שהוא בעלים של פיצוציה, היכרות מוקדמת. המתלון העיד כנגד חברו של הנאשם, ומשנודע על כך לנאשם התרגז על המתלון והחליט לנקום בו. הנאשם הצטייד בסכין מטבח. לאחר שהמתלון סגר את העסק, התקשר אליו הנאשם וביקש לרכוש וודקה. המתלון חזר לבית העסק, וכשהמתלון התקרב לכיוון הפיצוציה במטרה לפתוח אותה, שלף הנאשם את הסכין ודקר את המתלון באמצעותה בחלק התחתון של גבו. המתלון נמלט מהמקום בריצה, אך נפל ארצה. בעודו מוטל על הרצפה, הגיע הנאשם למקום והחל לחבוט בפניו באגרופים ולנופף בסכין. המתלון ניסה לקום, אולם הנאשם המשיך לחבוט בו, דרש את כספו ונטלו, המשיך לחבוט במתלון ודקר אותו בידו, תוך איום שירצח אותו.

בית-המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 3 - 6 שנות מאסר בפועל, והשית על הנאשם 4 שנות מאסר בפועל.

19. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים רלבנטיים, כאשר לאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, ובהתחשב כי בענייננו המדובר באירוע שוד ואלימות רב-שלבי שאינו מתוכנן באופן מובהק, תוך שימוש בסכין ובחפצים, כשהנזק הפיסי שנגרם הוא מינורי, אני קובעת מתחם עונש הולם אשר נע בין 30 ל - 60 חודשי מאסר בפועל.

20. בשלב גזירת הדין של הנאשמים, הסוגיה המרכזית הדורשת הכרעה היא, האם מכלול הנתונים מצדיק חריגה ממתחם הענישה שנקבע מטעמי שיקום לפי סעיף 40 לחוק העונשין. סוגיה זו עולה במיוחד בענייניו של נאשם 2, ועל כן אתחיל לדון בענייניו.

21. נאשם 2 הוא אדם לא צעיר, אשר במשך 16 שנים היה דר-רחוב מכור לאלכוהול, חי בבדידות, אך מבלי שהסתבך בפלילים. בית-המשפט העליון הוא שפתח עבור הנאשם 2 צוהר לתקווה בהליך המעצר; בערר שהגיש הנאשם על החלטת בית-משפט זה לעצור אותו עד לתום ההליכים כנגדו, קבעה כב' השופטת ברק-ארז:

"אכן, האירוע שבו היה מעורב העורר הוא חמור, ולא ניתן להמעיט בכך...עם זאת, אני סבורה שלא ניתן להתעלם מן העובדה שזוהי מעורבותו הראשונה של העורר בפלילים, חרף תנאי חייו המורכבים. כמו-כן, אני סבורה שמי ש'התגלגל' לחיים ברחוב, במתכונת שיש בה פגיעה בכבוד האדם במובן של תנאי חייו הבסיסיים ביותר... ועל-פי המתואר על-ידי בא-כוחו מעולם לא קיבל סיוע מן המדינה, ראוי לכך שרשויות המדינה יעשו לפחות את המאמץ הכרוך בבחינתה של חלופת מעצר עבורו. תהיה זו הושטת יד לעברו של העורר, בעודו שרוי בבירא עמיקתא." (בש"פ 8195/14 אליקין נגד מדינת ישראל [10.12.14], פסקה 10; הדגשה שלי, ד.מ.מ.).

22. בהמשך להחלטה זו, הנאשם נקלט בקהילה טיפולית ביום 25.3.14, ניצל את אותה יד שהושטה לו, ומצוי הוא בעיצומו של תהליך טיפולי ושיקומו שעד כה הוא מרשים. מעבר לבעיית ההתמכרות לאלכוהול, הנאשם זכה לסיוע והכוונה בכל מישורי חייו על-מנת לאפשר לו לנהל אורח-חיים נורמטיבי,

יציב ועצמאי, הוא שיתף פעולה באופן מלא ונתרם מהמסגרות בהן השתלב ללא קושי. כיום, עדיין נתון הוא במסגרת מכוונת של הוסטל, שם נבנתה עבורו תוכנית אישית הנותנת מענה לכל צרכיו הטיפוליים והתפקודיים. הפרוגנוזה לגביו היא חיובית, כשיוזכר, כי שירות המבחן העריך, שגורם הסיכון המשמעותי הנו התמכרותו האינטנסיבית רבת השנים לאלכוהול, ואין התרשמות מקיומם של דפוסי התנהגותיים אלימים מושרשים. להערכת שירות המבחן, המשך שילובו במסגרת טיפולית בתחום האלכוהול, ניהול אורח חיים יציב, ושיתוף הפעולה שלו בטיפול, יש בהם כדי להפחית סיכון להישנות התנהגות אלימה, כאשר אין התרשמות מנזקקות לטיפול ממוקד בתחום האלימות. בהיעדר גורמי תמיכה, קטיעת התהליך הטיפולי ושליחת הנאשם למאסר עלולים לחשוף אותו למצבי סיכון ולהביא לרגרסיה במצבו.

23. לטעמי, מציאות זו מביאה למסקנה, כי האינטרס הציבורי מצוי בהלימה לאינטרס השיקום של הנאשם, חרף נסיבות העבירות שלא ניתן להמעיט בחומרתן. לאחר שבית-המשפט העליון קבע שיש ליתן לנאשם הזדמנות, הוא ניצל אותה במלוא כוחותיו, ונראה כי ההליך המשפטי היווה, בסופו של יום, מנוף לשינוי ממשי וחיובי, כשהמגמה היא להפוך את הנאשם 2 לאזרח מועיל ומתפקד בחברה, ולא להחזירו למצב של אדם משוטט ברחוב ללא קורת-גג, המכור לטיפה המרה.

24. לצד ההליך הטיפולי המרשים, יש לזכור כי עסקינן במי שבסופו של יום לקח אחריות על מעשיו, לא הסתבך בפלילים חרף תנאי חייו הקשים, וכיום מצוי במצב בריאותי מורכב.

25. מכלול הנתונים מבסס, כי המדובר במקרה חריג ביותר, המצדיק סטיה ממשית ממתחם הענישה, חרף נסיבות העבירות המחייבות ככלל ענישה מוחשית מאחורי סורג ובריה. דבריה של כב' השופטת ברק-ארז, שנכתבו בעניינו של נאשם אחר, אשר שדד נהג מונית באיומי סכין - וחרף חומרת העבירות התקבל ערעורו ועונשו הועמד על 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, כאילו נכתבו גם עבור הנאשם עצמו (בשינויים המחויבים):

"סעיף 40 לחוק העונשין... מתווה את המסגרת להתחשבות בשיקול השיקום בענישה. לפי סעיף-קטן (א) כאשר הנאשם השתקם או יש סיכוי ממשי שישתקם רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש העולם. בנוסף לכך, לפי סעיף-קטן (ב) ההתחשבות בשיקול השיקומי תיעשה ביחס לעבירות בעלות חומרה יתרה רק 'בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבית המשפט שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם'. תחושתנו היא שמילים אלה של החוק נכתבו כשמקרה כמו זה של המערער עומד נגד ענינו של המחוקק. תהליך השיקום של המערער תואר כיוצא דופן, לא פחות מכך. לאחר מהלך חיים מורכב וקשה, שבו לא הצליח להתרומם מעל לקשיי חייו - הוא אחז בהזדמנות שניתנה לו ולא הרפה. המערער הוא אדם צעיר הנמצא בראשית חייו. שיקומו ייטיב לא רק איתו, אלא עם החברה כולה. בנסיבות אלה, אנו סבורים שיש בתהליך שעבר המערער כדי להצדיק סטיה ממתחם העונש ההולם בנסיבות העניין ולתת בכורה לשיקולי השיקום...

אנו מבקשים להדגיש את המובן מאליו. פסק דינו זה אינו מבטא שינוי במדיניות הענישה בכל הנוגע למעשי שוד בכלל, ולמעשי שוד נקלים של נהגי מוניות, החשופים באופן מיוחד להיפגע

בדרך זו, בפרט. אולם, במקרה זה, השיקום אינו רק משאלת לב או תקווה. הוא הפך נגד עינינו למציאות שלא ניתן להפנות לה עורף. המובהקות שלו היא שמהווה אותן 'נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן', המצדיקות סטייה מן המתחם בשל שיקולי שיקום אף כאשר העבירות הן בעלות חומרה יתרה." (ראו: ע"פ 779/15 פלוני נגד מדינת ישראל [12.4.15], פסקה 11).

26. אשר על כן, במקרה חריג זה, אני רואה לנכון לקבל את רוח המלצות שירות המבחן ועתירת ההגנה. יוזכר, כי הנאשם שהה 5 חודשים מאחורי סורג וברית, כאשר לאלו יתווספו כעת 6 חודשי מאסר - אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות לצד צו מבחן שיעגן המשך תהליך השיקום של הנאשם 2 ופיצוי מתון למתלונן. נראה כי יהיה בתמהיל זה כדי ליתן ביטוי למעמד הבכורה של אינטרס השיקום, אך בד בבד ניתן לקבוע כי במכלול הועבר לנאשם 2 מסר עונשי הרתעתי.

27. מצבו של הנאשם 1 הוא שונה. עסקינן במי שביצע בעבר עבירה דומה בנסיבותיה החמורות, ונדון לעונש מאסר ממושך אשר לא הרתיעו. עם זאת, הצדק עם ההגנה כי הרשעתו זו, שהיתה הסתבכותו הראשונה בפלילים, היא משנת 2003, כאשר הרשעותיו בפלילים מאז הן מינוריות.

לזכותו של הנאשם 1 ייאמר, כי הודה הוא במיוחס לו, נראה כי הביע חרטה כנה על מעשיו, וכיום משולב הוא בהליך טיפולי בכלא במסגרת תוכנית "תל"מ" בו הוא מתקדם באופן עקבי ואף ממלא תפקידים אחראיים במהלכו. הנאשם 1 גם הוא בעל נסיבות חיים קשות, אשר ניהל אורח חיים התמכרותי ושולי מגיל צעיר, וקיימת תקווה מסוימת, כי ההליך הטיפולי בו הוא משולב כיום יוביל אותו לעתיד טוב יותר.

28. לא שוכנעתי כי בעניינו יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם, ויתרה מכך אומר, כי בנסיבות רגילות אף היה מקום לגזור את עונשו לקראת אמצע מתחם העונש ההולם.

חרף האמור, כשברקע מצוי העונש השיקומי שיוטל על הנאשם 2, יש לתת משקל להליך הטיפולי ולהערכות המטפלים בנאשם 1, כך שעונשו יועמד ברף התחתון של המתחם.

29. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת את דינם של הנאשמים כדלקמן:

נאשם 1:

30 חודשי מאסר בפועל אשר יימנו מיום מעצרו: 12.10.14.

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג פשע או רכוש מסוג פשע; 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג עוון.

עמוד 14

על הנאשם לשלם למתלונן (ע.ת.1) פיצוי בסך של 2000 ₪. סכום זה יופקד בקופת בית-המשפט תוך 60 ימים לאחר מועד שחרורו של הנאשם 1 ממאסר.

נאשם 2:

מאסר בפועל של 6 חודשים אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות.

עבודות השירות יבוצעו במע"ש באר-שבע או בכל מקום עבודה אחר עליו יורה הממונה והחל מיום 23.1.2017, כמפורט בחוות-דעת הממונה מיום 22.9.16.

מובהר לנאשם, כי עליו לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי, אם יחול, בכתובת מגוריו. כמו-כן, עליו לעמוד בדרישות ובכללי המסגרת, כאשר כל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מנהלית וריצוי העונש במאסר ממש.

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג פשע או רכוש מסוג פשע; 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג עוון.

על הנאשם לשלם לאותו מתלונן פיצוי בסך של 2000 ₪. סכום זה יופקד בקופת בית-המשפט עד ליום 1.4.17.

ב"כ המאשימה יעדכן את המתלונן אודות הפיצוי שנפסק ויעביר את פרטיו למזכירות בהקדם האפשרי.

ניתן בזאת צו מבחן למשך 18 חודשים מהיום לצורך מעקב ופיקוח אחר המשך שיתוף הפעולה של הנאשם 2 בהוסטל "בית נתן". עם תום הצו, אבקש משירות המבחן להעביר דו"ח מסכם לעיוני.

הובהר לנאשם 2, כי אם לא יעמוד בתנאי הפיקוח, ניתן יהיה להחזירו לבית-המשפט ולהוסיף על עונשו.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

המזכירות תעביר העתק מגזר-הדין לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ו אלול תשע"ו, 29 ספטמבר 2016, במעמד הנוכחים.

